

Fény sugar

Evangeliumi hitebraztó és hímélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakónissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Bndapest, XII., Hidegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévra 2 P. 25 fill., többs küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Harc a lélekért.

Máté 12:30.

Jézus gyógyításai közül az ördögösök gyógyításai a legizgalmasabbak voltak. A többieknel egy szava, kézrátétele, ruhájának érintése elég volt ahhoz, hogy meggyógyuljanak, az ördögösök gyógyítása azonban mindig harccal járt; hangosan kiáltoztak, ha meglátták, Ő pedig »megfenyegette« őket. Az emberek lelkéért folytatott harc volt ez. Erről mit sem sejtettek a farizeusok, akik azt hitték, hogy az ördögöket az »ördögök fejedelme« által úzi ki. Jézus azonban megmondta nekik, hogy a legsúlyosabb harcról van szó, a világosság és sötétség, az Isten Fia és e világ fejedelme közötti harcról: a »hatalmasabb« betört a »hatalmas« házába és elrabolja tőle a foglyul ejtett emberi lelkeket. Egy része volt ez annak az élet-halálharcnak, amelynek a megvívására Jézus a világba jött: »hogy az ördög munkáját lerombolja.«

Erről a harcról adja ki a jelszót: »Aki velem nincsen, ellenem van.« Ő az egyetlen, aki itt győzni tud; aki győzni akar, annak az Ő oldalán kell harcolnia. Harmadik számára nincsen hely: itt az élet, ott a halál, itt a szabadság, ott a szolgaság, itt Jézus, ott az emberek ellensége. Eközött vagy e mellett senki számára nincsen hely. Aki nem menetel Krisztus zászlaja alatt, egyetlen emberi lelket nem fog szabaddá tenni. »Aki velem nem gyűjt, tékozol.« Csak romboló erők áradnak ki az ilyenből. Ezt bőségesen megtapasztalták azok, akik Jézus nélkül harcoltak emberi lelkekért. Egyik jelszót hangoztatják a másik után, de nem gyülekeznek körükön szabad emberek; a halál mered rájuk mindenek szeméből... Sok az orvos, de egyik se tud gyógyítani; sokan nevezik magukat világosság terjesztőinek, de mindig nagyobb lesz a sötétség. »Aki velem nem gyűjt, tékozol.«

A saját lelkünk is kárát vallja, ha a nagy harcban nem Ő vele akarunk lenni. »Aki velem nincsen, ellenem van.« E szóban Jézus mindent összefoglal, ami egy embernek halált hozhat; a bűnök bűne ez: »ellenem«. Ide kényszerülnek mindazok, akik nem vele akarnak menni. Gyakran űk maguk sem tudják, hogy miként állják el mindenütt az útját, megzavarják a népet, meggátolják az emberekre irányuló művét. De ezen az úton semlegeség nem létezik. A műve elleni ellentét a személye elleni ellentétre vezet, a személye elleni ellentétől pedig a szakadékba visz az út, amelyből nincsen szabadulás, a még nem bocsátható bűnbe. Ahol pedig Ő nem tud megbocsátásról, ki beszélhetne ott megbocsátásról? Ez utolsó figyelmeztetés a farizeusok számára, akik merték őt megítélni, hogy tovább ne tartsák magasra a saját halál-lobogójukat, hanem kövessék annak a lobogóját, aki egyedül képes meg szabadtítani az emberek lelkét.

L. W. — Z. H.

Félre a függönnyel.

Leányát férjhez akarta adni és ezért megnyitotta házát a fiatal emberek előtt, akik éltek is a kínálkozó alkalommal és estéről-estére eljöttek. A leány elfogadta a látogatásokat azzal a feltétellel, hogy az ablakfüggönyöket este sem szabad elhúzni s így mindenkinek szabad betekintése lehet a szobába. Ezzel akarta elejét venni minden szobészednek. Ez a leány később Jézus Krisztusnak hűséges követője lett. Aldott életének jelszava ezután is ez maradt: »Félre a függönnyel!« Mindenki láthatta, hogy jó lelkiismerettel jár Isten és ember előtt és ez gondolkozásra készítetett.

Igen, semmit sem eltakarni és a titokzatosság fátyolába burkolni! Mit éreznénk, ha egész életünk minden cselekedetével odavetítődnek barátunk és ellenségünk szeme elé? Azok a pillanatok, percek és órák, amikor gyengék voltunk és úrrá lett rajtunk a türelmetlenség, harag, gyűlölet, irigység, a szeretetlenségnek minden fajtája, kívánság, tisztátalanság és minden, ami a sötétséget szereti. Még a legelvetemültebb bűnösnek is van rejtegetnivalója, amit gondosan takargat. Talán sikerül is egy ideig összehúzza tartani a függönnyt. Talán életünk végéig is. Azonban meg van írva: »Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszerű meghaljanak, azután az ítélet.« »Nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítéltőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót vagy gonoszt.« Akkor majd széthúzzák a függönnyt és ott fog állni szégyenteljes életünk. Megdőbbentő kilátás!

Hálát adok az én Uramnak, a Jézus Krisztusnak, aki által bűneim megbocsáttattak, vétkem elfedeztetett. Szenvedése és keresztalála által történt ez. Óáltala új életet, Isten és emberek előtt jó lelkiismeretet, erőt új életben való járáshoz nyertem.

Sírások.

Valaki azt mondta: »Ha ifjúságunkat nézem, hat sírásóját látom. Az első: a könnyelműség, *iszékcosság*. Hányan vannak, akik halálra isszák magukat. A vetés tönkremegy, ha árvíz önti el. A fény kialszik, ha vízzel oltják. Ha soká akarsz élni, hagyd abba az ivást!

A második sírásó az *élvhajzás*.

Hányan rövidítik meg így az életüket! A fegyelmezetlen kívánság úrrá lesz a test felett és megdönti annak erejét. Ami ég, azt végül a tűz lángja felémeszti.

A harmadik sírásó: a *harag*. Pál apostol egymás mellett sorolja fel a haragot és gyilkosságot. A harag öl.

A negyedik: a szülők iránti *engedetlenség*. Isten azen gedelmesnek áldást ígér, az engedetlen pedig átkot von magára. A száraz ág, amely nem tud meghajolni, eltörik.

Az ötödik: a *gonosz* társaság. Hányat vitt már testi romlásba és hány embernek örök üdvösségét rabolta el! Kötözd össze az élőt a halottal! Az élő nem hozza életre ezáltal a holtat, de a halott megfertőzi az élőket.

A hatodik és utolsó sírásó: a *tespedtség*, amely élő halottá tesz. Amelyik fa nem terem gyümölcsöt, kivágatják és tüzre vetetik. Ha ifjúságunk élni akar, kerülje ezeket a sírásókat!

Uti gondolatok.

(*Uti munkahely felé.*)

A vonat robot velem új munkahelyem felé, s én elgondolkozva figyelem, vizsgálom magamat. Meglep, hogy nincs bennem semmi érzelem, nyugodt és csendes a szívem. Közben eszembe jut egyik testvérem szava, aki vezetőinktől gyakran kapott új beosztást, s elmondta, hogy mi töltötte be a szívét, amikor újra ment az ismeretlen felé, mint most én. Míg lelke csendesen pihent az Úrnál, bensejében titkos beszélgetést folytatott Megváltójával ilyenképpen: »Dobálj csak, Uram, dobálj, ahová Te akarod! Én Rád bízom magamat és bízom Benned!« Én még ezt sem gondolom most, csak hagyom vinni magamat az Úr által, érzelmeik, gondolatok nélkül.

Ennek a kocsinak az utasai mind oda utaznak, ahová én. Beszállani lehet e közvetlen kocsiába, de kiszállani nem, csak ha mind elérjük a közös célt. Bár a lelkiünk célja is ilyen egy lenne! Felém szűrődnek utitársaim szavai. Két fiatalember a katonaeletről beszélget halkán egymással. Az egyik arról beszél, hogy a legmegfelelőbb vallás kinn a fronton az, amely azt tanítja, hogy előre meg van írva a sorsa minden embernek. Ez segít a kötelességteljesítésben is — mondja. Aztán elgondolkozva folytatja, mintegy önmagának beszélve, hogy ezt a hitét később mégis elveszti az ember, ha másodszor is kiviszi a frontra. Mert